

Arrest

nr. 69 424 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LAMOOT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma, geboren te Podujevo (Kosovo) in 1991 en beschikt u over de Kosovaarse nationaliteit.

Toen de oorlog begon in Podujevo (Kosovo) bent u samen met uw familie gevlucht naar Skopje (Macedonië), jullie verbleven daar ongeveer een viertal jaar en daarna keerden jullie terug naar Podujevo. Jullie verbleven daar dan een zestal maand en daarna vertrokken jullie naar Prokuplje (Servië) waar jullie bij D. (...) woonden, een vriend van uw vader. Ook in Servië bleven jullie een viertal jaar wonen. Na vier jaar bij die vriend te hebben gewoond vond uw vader het genoeg

geweest en jullie verhuisden opnieuw naar Podujevo. Bovendien werden jullie in Servië ook lastig gevallen en gooiden de mensen stenen naar jullie. Jullie hadden ook gehoord dat de situatie in Podujevo verbeterd was. Daar aangekomen bleek dit echter niet het geval en bovendien was jullie huis ook vernield. In die maand dat jullie daar verbleven vielen een aantal gemaskerde Albanezen jullie huis binnen omdat uw vader een relatie had met een andere vrouw en omdat jullie Roma waren. Ze staken uw vader met een mes in zijn buik en sloegen uw broer met zijn hoofd tegen de muur. Daarop beslisten jullie naar België te komen. Op 27 oktober 2008 kwamen jullie in België aan en vroegen hier asiel aan.

Eind oktober 2008 vroeg uw familie asiel aan in België, u was op dat moment nog minderjarig. Zowel uw vader F. (...) (O.V. 6339705), uw moeder S. (...) (O.V. 6339705), uw zus E. (...) (O.V. 6339786), uw zus Z. (...) (O.V. 6339803), uw broer A. (...) (O.V. 6339778) en uw broer E. (...) (O.V. 6339795) werd op 05 juni 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door het CGVS omdat hun asielrelaas niet geloofwaardig werd geacht. Deze beslissing werd vervolgens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 22 juli 2010. Op 13 april 2011 dienden zij een tweede asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard.

Uw broer G. (...) (O.V. 6339814) echter deed vrijwillig afstand van zijn asielaanvraag op 01 april 2009. Op 31 mei 2010 diende hij een tweede asielaanvraag in en op 24 juni 2010 werd ook hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door het CGVS.

Uw broer G. (...), die tijdens zijn tweede komst naar België in het gesloten transitcentrum 127 bis verbleef, werd volgens u vastgebonden en op het vliegtuig gezet naar huis. Hij zou leiden aan een psychische aandoening, namelijk schizofrenie en omdat de dokterskosten te hoog opliepen zou men hem terug gestuurd hebben naar Kosovo. Vervolgens zou hij enige tijd in Kosovo en Servië hebben rondgezworven. Jullie stuurden hem regelmatig geld op. Uw broer wilde graag terugkeren naar België maar de politie zou in Servië zijn paspoort gescheurd hebben zodanig dat hij niet terug kon keren. Uiteindelijk werd hij dood aangetroffen in een rivier nabij Belgrado. U vermoedt dat uw broer werd vermoord.

Op 01 december 2010 vroeg u asiel aan in België. U heeft intussen uw partner leren kennen in België, S. H. (...), een Roma van Slovaakse origine (6.127.131) waarmee u een kind heeft, genaamd S. M. C. (...) geboren op 18 december 2010 te Kortrijk.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw UNMIK geboorteakte dd. 7 oktober 2002, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder dd. 22 oktober 1991, een kopie van het paspoort van uw moeder, een kopie van uw Servische geboorteakte dd. 28 februari 2007, een kopie van uitsnede uit het huwelijksregister van uw ouders dd. 8 januari 1991, een uitreisdocument van uw broer G. (...) dd. 5 augustus 2010, het paspoort van uw broer dd. 20 augustus 2010, de geboorteaktes van uw moeder, van uw broers G. (...), E. (...), A. (...) en van uw zussen Z. (...) en E. (...) van februari 2007, een geboorteakte van uw vader dd. 9 januari 1992 en geboorteaktes van uw vader en moeder dd. 14 oktober 2010. Ten slotte legt u nog een reeks documenten en hun vertaling voor met betrekking tot de dood van uw broer, zijnde: twee rekeningen van het funerarium, het proces-verbaal van de identificatie van het lichaam dd. 16 maart 2011, een inventaris van zaken die werden gevonden door de politie, de vertaling van een verklaring aan de politie van Belgrado dd. 8 maart 2011, een verzoek tot verkrijgen van een attest van Servisch staatsburgerschap dd. 20 oktober 2010 te Nis, een krantenartikel over een lijk dat gevonden werd aan de Donau rivier, de overlijdensakte van G. (...), een REAB verklaringsformulier van de Internationale Organisatie voor Migratie dd. 17 december 2008 en een reeks overschrijvingsformulieren van Western Union.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag enerzijds steunt op dezelfde motieven als dewelke werden aangehaald door uw vader, F. S. (...), en uw andere gezinsleden bij hun eerste asielaanvraag in 2008. Daarnaast roept u ook de dood van uw broer, G. (...), in als grond voor uw asielaanvraag.

Voor wat betreft de hoger vermelde motieven die ook door uw familieleden werden ingeroepen verklaarde u tijdens uw gehoor dat het CGVS al alles zou weten over de redenen waarom u asiel aanvraagt omdat uw vader hier al alles had verteld (CGVS, p. 12). Inzake de door uw vader en uw andere familieleden ingediende asielaanvraag werd zowel door het CGVS als door de RVV echter een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan het asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Hieruit volgt dat ook u zich niet op deze ongeloofwaardige feiten kan beroepen als grond voor een erkenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming. De beslissingen/arresten van uw familieleden werden aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Vooreerst dient te worden gesteld dat in de beslissing van uw vader F. (...) reeds werd aangegeven dat geen waarde kan gehecht worden aan uw UNMIK (de tijdelijke VN-administratie in Kosovo) geboorteakte aangezien in het vakje voor het persoonlijk nummer het Servisch JMBG nummer vermeld wordt en dat UNMIK geen gebruik maakte van deze nummering van het vroeger Servisch bestuur. De identiteitskaart van uw moeder van 1991, uw geboorteakte en die van uw moeder, van uw zussen E. (...), Z. (...) en van uw broers G. (...), E. (...) en A. (...) die in 2007 werden uitgegeven in Nis (Servië), de huwelijksakte van uw ouders, de geboorteakte van uw vader die in Podujevo werd uitgegeven in 1992, en de geboorteaktes van uw ouders die in Nis (Servië) werden uitgegeven in 2010 bevestigen dat jullie uit Podujevo afkomstig zijn maar geven niet aan waar jullie na 1992 verbleven.

Verder haalde u ook aan dat u niet kunt terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest dat u hetzelfde als uw broer zou kunnen overkomen (CGVS, p. 16). U beweert dat uw broer vermoord werd maar u heeft dit op geen enkele wijze weten hard te maken. U verklaarde dat de politie dit zou gezegd hebben aan uw familie na de autopsie en dat het bevestigd werd in de documenten die u mij overhandigde (CGVS, p. 17). Geen enkel document inzake de dood van uw broer maakt echter ook maar enig gewag van moord als doodsoorzaak van uw broer. Zo legde u een identificatierapport voor waaruit enkel blijkt dat enkele familieleden het lichaam van uw broer hebben geïdentificeerd. Verder legde u ook een aangifte van verdwijning voor die uw oom afgelegd had bij de politie van Belgrado waaruit evenmin blijkt dat er kwaad opzet in het spel was. Daarnaast legde u ook een krantenartikel neer waaruit blijkt dat een drenkeling gevonden werd in de Donau. Volgens het artikel kon de doodsoorzaak niet worden vastgesteld en betrof het vermoedelijk een visser. De inhoud van dit artikel is bovendien strijdig met de inhoud van de neergelegde lijst van voorwerpen die bij/op het lichaam van uw broer werden gevonden. Volgens de lijst droeg uw broer zwarte sportschoenen terwijl in het artikel sprake is van een persoon met laarzen. Het, overigens ongedateerde, artikel handelt dus blijkbaar niet over uw broer. De overlijdensakte bewijst enkel het overlijden van uw broer maar doet evenmin uitspraak over de doodsoorzaak. Ook de twee rekeningen van het funerarium verwijzen niet naar de doodsoorzaak. Ten slotte zijn er de overschrijvingsformulieren van Western Union die enkel bevestigen dat jullie geld overmaakten aan uw broer, G. (...). Aangezien uw broer op verschillende manieren kan overleden zijn en u geenszins heeft weten hard te maken dat hij werd vermoord kan ook aan uw vrees om vermoord te worden bij terugkeer naar uw land van herkomst geen geloof gehecht worden.

Ook de overige door u neergelegde documenten betreffende uw broer kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Het uitreisdocument van uw broer houdt enkel verband met zijn terugkeer naar Kosovo. Het paspoort bevestigt zijn identiteit en toont aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem erkenden als Kosovaars staatsburger. Het verzoek tot aanvraag van Servisch staatsburgerschap van uw broer G. (...) dat werd uitgereikt te Nis op 20 oktober 2010 toont enkel aan dat uw broer een poging deed om de Servische nationaliteit te bekomen, het REAB verklaringsformulier van de Internationale Organisatie voor Migratie toont enkel aan dat uw broer na zijn eerst asielaanvraag een vrijwillige terugkeer naar Servië heeft aangevraagd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de "Schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de vluchtelingen en Staatlozen ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 Schending van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel Schending van het beginsel van materiële motivering, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur". In een tweede middel haalt verzoekende partij opnieuw de schending aan van het vluchtelingenverdrag en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ten slotte verwijst verzoekende partij naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 EVRM.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 48 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 48 bepaalt: “*Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden*”. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

2.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad ziet niet in welke bijdrage het argument van verzoekende partij dat haar niet kan worden verweten dat zij niet kan plaatsen wanneer zij welk document heeft ontvangen omdat zij gedesoriënteerd is omwille van de trauma's die zij door de jaren heeft opgelopen, kan leveren, nu dergelijk motief nergens in de bestreden beslissing is terug te vinden. Zulk argument kan dan ook niet dienstig worden aangebracht.

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar asielaanvraag in hoofdde steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag van haar familieleden. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van de familieleden van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hun asielrelaas niet geloofwaardig werd geacht mede door het onaannemelijk bevinden van hun verblijf in Kosovo van 1992 tot hun vertrek aldaar in 2008. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 50 083 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2010, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat

het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij wel degelijk als vluchteling dient te worden erkend omdat haar vader zijn land van herkomst ontvluchtte om zich te onttrekken aan de vervolgingen en folteringen vanwege etnische Albanezen omwille van zijn etnie en hij om die reden ook niet op hulp vanwege de lokale overheden kon rekenen, zij aanstipt dat zij eveneens wegens persoonlijke bedreigingen, vernederingen en mishandeling door etnische Albanezen op de vlucht diende te slaan en dat zij omwille van deze folteringen een enorme schrik heeft opgelopen, zij aangeeft dat zij minderjarig was op het moment dat het ganse gezin op de vlucht sloeg, waardoor zij niet anders kon dan dezelfde vluchtmotieven in te roepen als haar vader en waar verzoekende partij opmerkt dat haar broer G., die met behulp van de IOM vrijwillig terugkeerde naar Kosovo, nergens werd geregistreerd, wat volgens haar als bewijs fungeert voor het feit dat de registratie van Roma nog steeds niet naar behoren verloopt, verwijst de Raad naar hetgeen in punt 2.2.7. is gesteld. Al deze elementen werden behandeld in het voormelde arrest van de Raad van 26 oktober 2010.

2.2.9. Betreffende de door verzoekende partij bijgebrachte documenten motiveert verwerende partij als volgt: *“De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Vooreerst dient te worden gesteld dat in de beslissing van uw vader F. (...) reeds werd aangegeven dat geen waarde kan gehecht worden aan uw UNMIK (de tijdelijke VN-administratie in Kosovo) geboorteakte aangezien in het vakje voor het persoonlijk nummer het Servisch JMBG nummer vermeld wordt en dat UNMIK geen gebruik maakte van deze nummering van het vroeger Servisch bestuur. De identiteitskaart van uw moeder van 1991, uw geboorteakte en die van uw moeder, van uw zussen E. (...), Z. (...) en van uw broers G. (...), E. (...) en A. (...) die in 2007 werden uitgegeven in Nis (Servië), de huwelijksakte van uw ouders, de geboorteakte van uw vader die in Podujevo werd uitgegeven in 1992, en de geboorteaktes van uw ouders die in Nis (Servië) werden uitgegeven in 2010 bevestigen dat jullie uit Podujevo afkomstig zijn maar geven niet aan waar jullie na 1992 verbleven.”*

De loutere bewering van verzoekende partij dat *“hij en zijn gezin op het ogenblik van de uitreiking van deze documenten weldegelijk in Kosovo aanwezig waren”* doet geen afbreuk aan de bevindingen dat er niet getwijfeld wordt aan de afkomst van het gezin uit Podujevo en dat geen van deze documenten aantonen dat het gezin waartoe verzoekende partij behoorde na 1992 nog in Kosovo zou hebben verbleven. Immers werden voormelde stukken ofwel afgeleverd in Servië, meer in het bijzonder in Nis, ofwel uiterlijk tot 1992 in Kosovo.

Met betrekking tot de UNMIK-geboorteakte, merkt verzoekende partij het volgende op: *“Het systeem tot registratie van deze akten werd gecreëerd om mensen te registreren. Deze akten bevatten verschillende nummers, een datum en een naam, criteria waardoor UNMIK binnen het geïnformatiseerde systeem alle gegevens kan traceren”*. Zij is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal haar zorgvuldigheidsplicht schendt doordat hij niet heeft onderzocht hoe het komt dat de gegevens vermeld in de geboorteakte niet overeenkomen met de informatie waarover verwerende partij beschikt. Desbetreffend herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat de commissaris-generaal een *“onderzoek ter plaatse”* diende in te stellen zodat kan worden geverifieerd hoe het komt dat er andere gegevens vermeld staan dan deze waarover de commissaris-generaal beschikt, niet dienstig. Het komt aan verzoekende partij zelf toe aan te tonen dat de op het document vermelde gegevens in strijd met de informatie waarover verwerende partij beschikt wel correct zijn.

2.2.10.1. Met betrekking tot de moord op haar broer G., stelt verzoekende partij dat deze dood werd aangetroffen en dat zij omtrent zijn overlijden/moord alle documenten heeft neergelegd. Verzoekende partij is ervan overtuigd dat de dood van haar broer in verband staat met zijn etnische afkomst, doch zij geeft toe dat zij dit op heden niet kan bewijzen, wat niet wegneemt dat kwaad opzet mogelijk is. Het is

dan ook logisch dat verzoekende partij, wiens origine niet wordt betwist, vreest voor haar leven bij terugkeer naar Kosovo.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat het louter volharden van verzoekende partij in haar beweringen dat haar broer wel degelijk omwille van zijn Roma-afkomst werd gedood, waarbij zij grif toegeeft dat zij deze vermoedens inderdaad niet kan hardmaken middels de door haar bijgebrachte stukken, echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij aankaart dat de asielaanvraag van haar gezin dateert van 2008 en dat zij hier ondertussen een stabiel leven heeft opgebouwd en een dochter heeft, dat zij totaal ontheemd is en geen band met Kosovo heeft, elementen waar zij gewag van maakte tijdens haar gehoor en voor dewelke zij documenten zou hebben neergelegd, dient door de Raad te worden opgemerkt dat dit alles niet relevant is bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij psychische problemen heeft naar aanleiding van haar *"jarenlang reilen en zeilen"*, merkt de Raad op dat zij ter staving van deze problemen geen medisch attest heeft bijgebracht, waardoor deze verklaring slechts als een blote bewering kan worden weerhouden en er door de Raad hoe dan ook geen rekening mee dient te worden gehouden.

2.2.13. Uit de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de vader van verzoekende partij (en haar overige gezinsleden) waarop verzoekende partij zich in kader van haar asielaanvraag beroept en die verzoekende partij middels de bijgebrachte documenten niet kan herstellen en uit het ongeloofwaardig bevinden van haar verklaring dat zij vreest hetzelfde lot te ondergaan als haar broer G. bij haar terugkeer naar Kosovo, nu verzoekende partij geenszins bewijst dat haar broer zou zijn vermoord, laat staan omwille van zijn origine, besluit de Raad dat verzoekende partij de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt onder verwijzing naar enkele internationale rapporten dat de situatie voor Roma in Kosovo nog steeds niet optimaal is en er nog steeds sprake is van intimidatie, discriminatie en de beperkte toegang tot publieke diensten. Verzoekende partij toont hier evenwel niet mee aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en dat verzoekende partij tijdens het meer dan drie en een half uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 juni 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.16. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd en verzoekende partij deze wanverhouding evenmin aantoont.

2.2.17. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT